

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **T.L., a.s.**, se sídlem ■■■, zastoupeného Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Italská 27, Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. OÚPSŘ 430/2013-330,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 1. 2014, č. j. OÚPSŘ 430/2013-330, se pro nezákonnost z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Peckla, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly podle § 117 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jako nepřipustné zamítnuty námitky proti oznámenému stavebnímu záměru s certifikátem autorizovaného inspektora Ing. arch. J.P. pro stavbu „Změna dokončené stavby bytového domu - Instalace plynových kotlů ■■■“. Oznámení o stavebním záměru ze dne 7. 10. 2013 bylo dne 10. 10. 2013 doručeno Magistrátu města Liberec (dále jen „stavební úřad“) a stavební úřad oznámení vyvěsil na úřední desce písemností ze dne 17. 10. 2013, sp. zn. CJ MML 159834/13.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem rozhodování o námitkách nemůže být zkoumání věcné správnosti řešení stavby, ale pouze posouzení toho, zda souhlas dané osoby měl či neměl být dokladován k oznámení stavebního záměru a přiloženému certifikátu autorizovaného inspektora. Po rozboru ustanovení § 117 a § 109 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, žalovaný dovodil, že stavební záměr,

ani jeho provádění se přímo nedotýká majetku žalobce, ani práv žalobce s jeho majetkem spojených. Žalovaný vyšel ze skutečností uvedených autorizovaným inspektorem v oznámení stavebního záměru ze dne 7. 10. 2013, kdy autorizovaný inspektor uvedl, že podle projektové dokumentace bude stavba probíhat výhradně zevnitř objektu bytového domu, a nemohou být a nebudou nijak dotčeny sousední pozemky. Nebude nijak dotčeno ani technologické zařízení CZT, uzavřené v samostatné místnosti, když stavba bude probíhat na jiném místě, a po dobu stavby bude zařízení CZT plně funkční a přístupné žalobci ke kontrole. Při uvedení dokončené stavby do provozu bude CZT za rozhraním s domovními rozvody ve vlastnictví vlastníka domu pouhým uzavřením ventilů odpojeno a zůstane nadále nedotčené. Proto nebudou mít postavení účastníků stavebního řízení osoby, které by mohly být účastníky podle § 109 písm. d) e) a f) stavebního zákona. Podle žalovaného závěry autorizovaného inspektora korespondují s podklady věci (projektovou dokumentací). Tomuto závěru podle žalovaného odpovídá i písemnost žalobce ze dne 20. 11. 2013, v níž není objektivně uvedena žádná skutečnost, která by nasvědčovala závěru o tom, že by žalobce mohl být prováděním stavby přímo dotčen na svých právech majetkové povahy, tedy vlastnictví a právu odpovídajícímu věcnému břemeni přístupu ke svému technologickému zařízení SCZT, jak je myšleno v § 109 stavebního zákona. Žalovaný dále rozebral, že žalobce nemůže být účastníkem řízení ani podle § 109 písm. a), b), c), e), f) a g) stavebního zákona. K § 109 písm. d) stavebního zákona znova uvedl, že do zařízení žalobce nebude během provádění stavby nijak zasahováno (přeložení nebo odstranění) a nebude ani omezena dostupnost vlastníka k zařízení. Ochrana před dopady prací prováděných na navazujícím zařízení stavebníka je zajištěna ventily, které nebudou dotčeny. Žalovaný zdůraznil soukromoprávní aspekt odběru tepelné energie a uvedl, že ukončení dodávky tepelné energie je důsledkem vypovězení soukromoprávní smlouvy o odběru tepelné energie.

V žalobě žalobce za první namítal porušení § 117 stavebního zákona, které spatřoval v tom, že ve věci nebylo vedeno stavební řízení ve smyslu § 108 a násl. stavebního zákona a § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), které žalobce považoval za speciální vůči § 117 stavebního zákona. Za druhé žalobce namítal porušení stavebního zákona tím, že ke stavebnímu záměru a vydanému certifikátu autorizovaného inspektora nebyl opatřen jeho souhlas jako účastníka stavebníka řízení. Dovožoval, že pokud by bylo vedeno stavební řízení, byl by jeho účastníkem podle § 109 písm. d) stavebního zákona, neboť je provozovatelem soustavy SZTE (soustava zásobování tepelnou energií) a jejím vlastníkem, jakož i oprávněným z věcného břemene, které ho opravňuje mj. k umístění přípojky SZTE v předmětném bytovém domě. Do přípojky musí být v případě změny způsobu vytápění daného objektu zasaženo, a to přinejmenším odpojením od potrubí v bytovém domě, včetně uzavření ventilů a zaslepení přípojky. Odpojením objektu od SZTE žalobce vzniká v systému řada problémů technického rázu, dochází ke snížení provozuschopnosti z důvodu změny hydraulických parametrů, dojde ke zvýšení měrných teplotních a tlakových ztrát a tyto následky se dotýkají žalobce nikoli pouze jako provozovatele SZTE, ale i jako vlastníka SZTE jako celku, nikoli jen konkrétní přípojky zasahující do objektu. Technické dopady odpojení na SZTE potvrzuje stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ČR ze dne 4. 3. 2009, na které žalobce odkázal, jakož i posudek vypracovaný pro objekty v lokalitě Františkova, ve které se nachází další objekty odpojované od SZTE. Žalobce zdůraznil, že účastenství osoby ve stavebním řízení je založeno na možnosti přímého dotčení práv

prováděním stavby. Soudu přdestřel, že stavební úřad a žalovaný s ním jako s účastníkem jednali v jiných stavebních řízeních, jejichž předmětem byla změna způsobu vytápění bytových domů, tato rozhodnutí byla přezkoumávána i zdejší soudem. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s dosavadní praxí žalovaného, který v minulosti dokonce zrušil prvostupňové stavební povolení k odvolání žalobce jako opomenutého účastníka dle § 84 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a věc stavebnímu úřadu z tohoto důvodu vrátil k dalšímu řízení s pokynem, aby s žalobcem jako účastníkem stavebního řízení jednal. Žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu a poukazoval rovněž na rozhodovací praxi zdejšího soudu, kdy např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59A 68/2010, soud uvedl, že se ztotožňuje s posouzením stavebního úřadu, že žalobce bylo třeba považovat za účastníka řízení podle § 109 odst. 1 písm. d) věta druhá stavebního zákona. Nakonec žalobce namítal, že rozhodnutí bylo žalovaným nedostatečně odůvodněno, když prakticky odkázal na závěry autorizovaného inspektora obsažené v certifikátu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci proti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl, že by ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona vylučovalo, aby byla změna vytápění provedena jako stavební záměr po posouzení autorizovaným inspektorem. K námitce, že žalobce měl být považován za účastníka stavebního řízení a autorizovaný inspektor měl k certifikátu obstarat jeho souhlas, odkázal na důvody, které rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Sama skutečnost, že v jiných stavebních řízeních měl žalobce postavení účastníka, automaticky neznamená, že toto postavení mu svědčí v posuzované věci. Je vždy nutno posoudit, zda zákonné věcné břemeno k zařízení v jeho vlastnictví uvnitř objektu může být provedením stavby přímo dotčeno. V daném případě jak samotným autorizovaným inspektorem, tak na základě skutečností zjištěných žalovaným bylo uzavřeno s tím, že není nutné doložit souhlas žalobce. Míra přímé dotčenosti vlastnictví, popř. věcného břemene byla v daném případě zjevně nulová, neboť předmětná stavba bude probíhat na jiném místě, než se nachází zařízení žalobce, kdy navíc po dobu provádění bude zařízení žalobce plně funkční a přístupné ke kontrole. Žalovaný odmítnul názor, že k přiznání postavení účastníka stavebního řízení, pokud by bylo vedeno, by měla postačovat jen existence věcného břemene podle energetických předpisů jako taková, aniž by byla dána objektivní skutečnost, na základě které by bylo rozumné dovodit potenci či jiné riziko možného objektivního přímého dotčení práv žalobce. Žalovaný navrhoval, aby byla žaloba zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích žalobních námitek, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014 – 34, v obdobné věci stejného žalobce, které Nejvyšší správní soud zopakoval i ve svých dalších rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 – 29.

Podstatou sporu je zodpovězení otázky, zda by žalobce měl jinak postavení účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 stavebního zákona a měl být proto vyžádán jeho souhlas se

stavebním záměrem podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a zda jím podané námitky proti oznámenému stavebnímu záměru byly přípustné či nikoli ve smyslu § 117 odst. 4 stavebního zákona.

Podle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je stavebník oprávněn provést stavbu vyžadující jinak stavební povolení na základě oznámení stavebního záměru stavebnímu úřadu autorizovaným inspektorem, který posoudil projektovou dokumentaci stavby a k oznámení připojil „*souhlasy osob, které by byly jinak účastníky stavebního řízení podle § 109, s oznamovaným stavebním záměrem*“. Stavební úřad dle § 117 odst. 4 stavebního zákona „*vyvěsí bez zbytečného odkladu na úřední desce oznámení stavebního záměru po dobu nejméně 30 dnů a osobám, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, umožní nahlížet do podkladů připojených k oznámení stavebního záměru včetně certifikátu. Ve lhůtě 30 dnů ode dne vyvěšení oznámení stavebního záměru mohou tyto osoby podat proti oznámenému stavebnímu záměru námitky pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřihlíží*“. Podle § 117 odst. 5 stavebního zákona správní orgán, který by byl jinak příslušný k odvolání proti stavebnímu povolení, „*přezkoumá oznámení stavebního záměru z hlediska souladu s právními předpisy podle odstavce 4 a rozhodne a) o tom, že oznámení nemá právní účinky, jestliže oznámený stavební záměr je v rozporu s právními předpisy, nebo b) o zamítnutí námitek nebo výhrad pro nepřipustnost nebo pro nedůvodnost*“.

Nutnost opatření stěžovatelova souhlasu s oznámeným stavebním záměrem s certifikátem autorizovaného inspektora, stejně jako oprávnění stěžovatele podat námitky proti tomuto záměru, tedy závisí na posouzení otázky, zda by byl stěžovatel účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno.

Podle § 109 stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení pouze:

- „a) stavebník,
- b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,
- d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,
- e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí“.

Žalobce konkrétně tvrdil důvody svého účastenství dle písmen d) tohoto ustanovení.

SZTE je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Jak vyplývá ze soudního a správního spisu, tato stavba se nachází na pozemku, na kterém má být změna stavby (změna způsobu vytápění a ohřevu TUV) prováděna. Kromě toho svědčí žalobci na základě § 76

odst. 5 a § 77 odst. 6 energetického zákona práva odpovídající věcnému břemeni k předmětnému bytovému domu (tj. ke stavbě, na níž má být prováděna změna).

Samotná existence vlastnického práva, respektive práva odpovídajícího věcnému břemeni, sice není postačující k učinění závěru o účastenství osoby z těchto práv oprávněné. V případě § 109 písm. d) stavebního zákona musí podle zákona přistoupit druhá podmínka, spočívající v tom, že práva těchto osob mohou být prováděním stavby přímo dotčena. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111, *„účastenství v územním i stavebním řízení má vždy dvě podmínky; existenci vlastnického nebo věcného práva jako podmínku základní a druhou podmínku, kterou je přímé dotčení existujícího práva. Klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního i stavebního řízení podle stavebního zákona je přitom pojem „přímé dotčení“.*“ Zároveň je však nutno podotknout, že k závěru o účastenství osoby postačí pouhá možnost dotčení práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, či nikoliv, má být až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS).

V projednávané věci byly autorizovaným inspektorem i žalovaným konkretizovány některé skutkové okolnosti, které do určité míry v některých aspektech snižují možnost přímého dotčení stěžovatele na jeho právech. Předně stavební úpravy mají probíhat pouze uvnitř bytového domu, na jiném místě společných prostor, než se nachází zařízení ve vlastnictví stěžovatele. To je uzavřeno v samostatné místnosti, kam nebude přístup stěžovatele prováděním stavby nijak omezen. Stavební úpravy nevyžadují přemístění či odstranění zařízení stěžovatele. Žalovaný však nezohlednil, že stavba má probíhat při napojení SZTE na rozvody v domě. Součástí stavebního záměru je přitom napojení nových plynových kotlů na tytéž rozvody, jak vyplývá z oznámení stavebního záměru i certifikátu autorizovaného inspektora, v nichž je shodně uvedeno: *„Pro vnitřní zásobování objektu budou využity doplněné stávající potrubní rozvody vytápění, TUV.“*

Právě v tom, že stavba má zasáhnout do rozvodů, na které je stále napojena SZTE, je nutno spatřovat možnost přímého dotčení žalobce na jeho právech k SZTE (viz. citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014 - 34 a ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 - 29. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že provozovatel SZTE by měl být informován o tom, jakým způsobem bude probíhat napojení na rozvody aktuálně napojené na SZTE, neboť to může ovlivnit, respektive při chybném postupu i ohrozit fungování celé SZTE. Přinejmenším v tomto rozsahu by se tedy měl účastnit stavebního řízení, bylo-li by vedeno, a měl by mít také mimo jiné možnost uplatnit námitky dle § 114 stavebního zákona.

Je-li patrné, že by určitá osoba mohla být stavebním záměrem přímo dotčena ve svých právech ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona, musí být opatřen její souhlas dle § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona bez ohledu na to, zda aktuálně něco vůči stavebnímu záměru namítá.

Soud tedy na základě výše uvedeného uzavírá, že žalobce by byl v případě oznámeného stavebního záměru podle § 109 písm. d) stavebního zákona účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno. Z tohoto důvodu měl být k oznámení stavebního záměru

na základě § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona opatřen jeho souhlas. Nestalo-li se tak, měly být jeho námitky posouzeny jako důvodné a podle § 117 odst. 5 věty třetí písm. a) stavebního zákona mělo být rozhodnuto o tom, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky.

Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení vysloveným právním názorem soudu vázán.

K argumentům žalobce o problémech technického rázu, změny hydraulických parametrů, snížení provozuschopnosti SZTE a v důsledku toho ke zvýšení měrných a tlakových ztrát a nárůstu nákladů na dopravu tepla konečnému uživateli soud uvádí, že v těchto okolnostech nelze spatřovat důvody, pro které by bylo třeba považovat žalobce za účastníka stavebního řízení. Jak již dříve zdejší soud i Nejvyšší správní soud judikovaly, ve stavebním řízení není na místě řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy SZTE, ekonomiky jejího provozu a ochrany investic žalobce do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdrojů tepelné energie. Dotčení SZTE, na které žalobce poukazuje, totiž není přímým důsledkem provádění stavby spočívající ve vybudování nového tepelného zdroje, ale popisované možné dopady na SZTE případně nastanou v souvislosti s poklesem počtu odběratelů, tedy po ukončení soukromoprávního vztahu odběru tepelné energie.

Soud nedoplnil dokazování žalobcem předloženým Reportem číslo: Františkov – 1+2+3+4 o dopadu odpojení objektů na provoz tepelné sítě Františkov (předmětný bytový dům se nadto nachází v jiné lokalitě města Liberce), a to s ohledem na to, že případný negativní dopad odpojení objektu nelze přičítat vlivu oznámeného stavebního záměru, tj. umístění nového zdroje tepla a s tím souvisejícími stavebními úpravami, ale právě ukončení soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a stavebníkem a zastavení dodávky tepelné energie do předmětného bytového domu. Z téhož důvodu soud nedoplnil dokazování ani žalobcem uvedeným stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj.

S ohledem na to, že předmětem napadeného rozhodnutí žalovaného bylo právě a jediné posouzení přípustnosti podaných námitek proti oznámenému stavebnímu záměru a žalovaný nebyl oprávněn zabývat se jinými námitkami žalobce, není na místě, aby se soud k vznesené žalobě věcně zabýval posouzením toho, zda bylo možné shora označenou stavbu projednat postupem dle § 117 stavebního zákona. Ustanovení § 117 odst. 4 stavebního zákona totiž uvádí, že osoby, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, mohou „*podat proti oznámenému stavebnímu záměru námitky pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřihlíží*“. Zákon tedy okruh možných námitek explicitně omezuje, přičemž žalobcem uplatňovaná námitka do tohoto výčtu nespadá.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem účastníci řízení nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Jelikož má žalobce právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl soud tak, že je žalovaný povinen nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. února 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu